

"December 20-án iskolánk néhány diákjával Sály tanár úr szervezésében felkerestük a Benedek Általános Iskolát, hogy idén mi lehessünk az ott tanuló, hátrányos helyzetű diákok karácsonyi angyalkája.

Rengetegen jelentkeztünk erre a lehetőségre, hiszen jót tenni másokkal, örömet okozni másoknak mindig jó, hát még így, karácsonykor! Tanár úr először csoportokba osztott minket a szerint, ki melyik osztályt kapja majd. Mi az első osztályt kaptuk. Nagyon örültem neki! Semmi nem szebb és nem őszintébb egy kisgyermek mosolyánál! Már hetekkel a látogatás előtt elterveztük, milyen kis apróságokat rejtünk a csomagjukba. Mandarin, filctollak, füzet, csoki, buborékfújó és egy kis plüssfigura. Ezután kezdődött a csomagolás, a kis ajándécsomagok pedig egyre csak sorakoztak egymás mellett.

Elérkezett a nagy nap! Indulhatunk! Mindannyian izgatottan vártuk. Amikor megérkeztünk kedvesen fogadtak minket az ott dolgozó pedagógusok, gyorsan kaptunk egy kis eligazítást, majd az osztályfőnökökkel elindultunk a terem felé. Nagyon izgultam, szerintem jobban, mint a gyerekek. De amikor beléptem az osztályterembe és megláttam azt az öt kedves kis vigyorgó arcot, egyszerre elmúlt minden félelmem, és valami hihetetlen melegség árasztott el. Bemutatkoztunk egymásnak, majd átadtuk egymásnak az ajándékokat is. Nagyon örültek neki! És én is nagyon örültem nekik!

Leültünk mindannyian az asztalok köré, ahol végre mindenki kibontotta az ajándékát. Mi is! Kézvel készített képeslapot kaptunk, hűtőmágnest és egy karácsonyfadíszet. És amikor ők bontották, egyszerre harsant fel az öt kisgyerek szájából, hogy: AZTAAAA!!! Olyan jó volt látni, hogy ilyen önfeledten tudnak örülni néhány apróságnak, hogy látszott az igazi boldogság és öröm az arcukon, és nem utolsó sorban a hála, a szemükben. Ezután teával és péksüttivel kedveskedtek nekünk, és a közös falatozás közben beszélgettünk. Nagyon közvetlenek és őszinték voltak. Meséltek a testvéreikről, elárultak a kedvenc állataikat, hogy milyen háziállatuk van, és kiderült, hogy mindenki nagyon szeret rajzolni, úgyhogy a filctoll és a füzet is telitalálat volt.

Ott ültem köztük, és közben arra gondoltam, hogy ennek az öt kisgyereknek megvan a saját kis története, amivel nap min nap szembe kell nézniük és megküzdeniük vele, pedig a többségen kívülről nem látszott, hogy hátrányos helyzetű. Olyanok voltak, mint te és én.

Ezután választottunk magunknak párt, majd mindenki más-más terembe ment. Itt kézműves foglalkozáson vehettünk részt. Egy csodálatos élmény volt velük dolgozni! És közben beszélgettünk. Én kérdeztem, ő válaszolt. Ő kérdezett, én válaszoltam. És soha nem felejtette el a varázsszavakat használni: légy szíves, kérem, köszönöm, nagyon szívesen.

A kézműves foglalkozás után a tornaterembe mentünk, ahol az iskola néhány diákja karácsonyi műsorral készült. A végén egy dalt énekeltek, amit utána a kérésükre az egész tornaterem együtt énekelt újra. Eddig sikerült megállni, hogy ne sírjak, de a közös éneklés közben már nem sikerült visszatartani a könnyeimet. Végigrázott a hideg mindenhol. Nagyon megható volt!

Összességében csak annyit tudok mondani, hogy hihetetlenül jól éreztem magam velük, és határozottan jobb emberré tettek! És különös örömmel töltött el, hogy rajtam kívül még sokan mások is azt mondták, hogy jövőre is jótékonykodjunk, hiszen: 'Csak azt tudja az ember biztosan megtartani, amit már másnak adott szeretettel.' – Alexander Brody"

Kun Gréta 10.AC